

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Tdo/74/2018
Identifikačné číslo spisu: 6116010268
Dátum vydania rozhodnutia: 25.02.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Martin Piovartsy
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:6116010268.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Piovartsyho a sudcov JUDr. Petra Paludu a JUDr. Františka Moznera na verejnom zasadnutí konanom 25. februára 2020, v trestnej veci obvineného J. L. a spol. pre obzvlášť závažný zločin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona spolupáchatelstvom podľa § 20 Trestného zákona a iné o dovolaní ministra spravodlivosti Slovenskej republiky proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 25. januára 2018, sp. zn. 4To/156/2017, a konaniu, ktoré mu predchádzalo, takto

rozhodol:

I. Podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici z 25. januára 2018, sp. zn. 4To/156/2017, a konaním, ktoré mu predchádzalo, z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 3 Trestného poriadku

bol porušený zákon

v ustanoveniach § 319 Trestného poriadku a § 285 písm. b) Trestného poriadku v prospech obvineného J. L. a obvineného Ing. L. L..

Podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku napadnuté uznesenie krajského súdu sa zrušuje.

Zrušuje sa aj rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica z 18. októbra 2017, sp. zn. 4Tk/1/2016.

Zrušujú sa aj ďalšie rozhodnutia, obsahovo nadväzujúce na zrušené rozhodnutia, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku Okresnému súdu Banská Bystrica sa prikazuje, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

II. Podľa § 382 písm. a) Trestného poriadku dovolanie ministra spravodlivosti Slovenskej republiky podané proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici zo 17. mája 2017, sp. zn. 4To/29/2017, a konaniu, ktoré mu predchádzalo, v neprospech obvinených J. L., Ing. K. F. a Ing. L. L. v časti, týkajúcej sa skutku uvedeného v bode 1/ obžaloby a kvalifikovaného ako obzvlášť závažný zločin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného

zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, odmieta, pretože v tejto časti bolo podané oneskorene.

Odôvodnenie

Prokurátor Krajskej prokuratúry Banská Bystrica podal 23. marca 2016 pod sp. zn. Kv 11/2015/6600 Okresnému súdu Banská Bystrica obžalobu na obvinených J. L., Ing. K. F. a Ing. L. L. pre spáchanie v bode 1/ obžaloby obzvlášť závažného zločinu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona a v bode 2/ obžaloby proti obvineným J. L. a Ing. L. L. pre spáchanie obzvlášť závažného zločinu legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 1 písm. a), písm. b), ods. 4 písm. a) Trestného zákona spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona, ktorých sa mali dopustiť na tom skutkovom základe, že

1/ J. L. ako podpredseda správnej rady a súčasne zamestnanec spoločnosti X. C. J., n.o. (ďalej len "X., n.o."), so sídlom B. č. XX, L., IČO: XX XXX XXX, na základe dohody o plnej moci udelenej riaditeľom spoločnosti X., n.o., Bc. J. D. zo 6. marca 2006, začiatkom mája 2008 dohodol s Ing. H. R., konateľom spol. C., s.r.o., podmienky dodania a financovania zdravotníckeho zariadenia, a to lineárneho urýchľovača CLINAC 600C pre X., n.o., Všeobecnú nemocnicu v K. R., kedy toto zariadenie bolo na podklade zmluvy č. XXXX-XXXX zo 16. júna 2008 medzi spol. C., s.r.o. ako predávajúcim a spol. K., s.r.o. ako kupujúcim, v zastúpení konateľom Ing. L. L., zakúpené spol. K., s.r.o., pričom následne dňa 18. júna 2008 vo Y. X. v Ž. X. P. za jeho prítomnosti podpísal predseda správnej rady X., n.o. a súčasne zamestnanec n.o., Ing. K. F. ako kupujúci s konateľom spol. K., s.r.o., IČO: XX XXX XXX, Ing. L. L., ktorý bol v tom čase súčasne zamestnancom spoločnosti X., n.o., ako predávajúcim, zmluvu č. XXXX/XXX, ktorej predmetom mala byť kúpa vyššie uvádzaného zdravotníckeho zariadenia v cene 74 734 939,- Sk (2 480 745,50 eur) bez DPH, pričom J. L., ako i Ing. L. L. vedeli, že hodnota uvedeného zdravotníckeho zariadenia je vo výške 31 061 632,30 Sk (1 031 057,30 eur) s DPH, kedy za túto cenu zariadenie nadobudla spol. K., s.r.o., v zastúpení štatutárom Ing. L. L., od spol. C., s.r.o. na základe zmluvy č. XXXX-XXXX zo 16. júna 2008, pričom za účelom úhrady kúpnej ceny predmetného lineárneho urýchľovača nadobudnutého prostredníctvom leasingu postupovali tak, že uzavreli - spol. K., s.r.o., zastúpená Ing. L. L., ako predávajúci s Z. R. R., a.s. (ďalej len "Z., a.s.") ako kupujúcim kúpnu zmluvu č. XXXXXXX z 23. júla 2008 s cenou predmetu kúpy vo výške 74 734 939,- Sk bez DPH, Z., a.s., ako prenajímateľ, X., n.o., v zastúpení Ing. K. F., ako nájomca a spol. K., s.r.o., v zastúpení štatutárom Ing. L. L., ako dodávateľ Dohodu o platobných podmienkach a Poukážku z 23. septembra 2008, a X., n.o., v zastúpení Ing. K. F., ako nájomca a spol. Z., a.s. ako prenajímateľ Zmluvu o finančnom leasingu z 23. júla 2008, kedy ako dodávateľ vystupovala spol. K., s.r.o. a nájomca a súčasne platiteľ leasingu X., n.o. ako nájomcom, v zastúpení Ing. K. F., a spol. Z., a.s. s cenou predmetu kúpy vo výške 74 734 939,- Sk bez DPH (88 934 577,40 Sk s DPH) refinancovaný cez Z. R. R., a.s., kedy dodávateľom bola spol. K., s.r.o. a nájomcom a súčasne platiteľom leasingu spol. X., n.o., čím došlo k umelému navýšeniu kúpnej ceny lineárneho urýchľovača o sumu 43 673 306,70 Sk bez DPH (1 449 688,20 eur bez DPH), t.j. 57 872 945,10 Sk s DPH (1 921 029,84 eur s DPH) a presunutiu finančných prostriedkov X., n.o. do spol. K., s.r.o., pričom J. L. a Ing. K. F., s poukazom na individuálne udelené písomné plnomocenstvo riaditeľom X., n.o., Bc. J. D. zo 6. marca 2006, konali v rozpore s § 27 písm. b) zákona č. 213/1997 Z. z. o neziskových organizáciách poskytujúcich všeobecne prospešné služby, ako i čl. VIII. štatútu neziskovej organizácie X., n.o. L. z 20. decembra 2004 a § 81 písm. e) a § 82 písm. f) zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonníka práce a L. L. konal v rozpore s § 81 písm. e) Zákonníka práce, čím spôsobili spol. X., n.o. škodu vo výške 57 872 945,10 Sk s DPH (1 921 029,84 eur s DPH),

2/ J. L. ako podpredseda správnej rady a súčasne zamestnanec spoločnosti X. C. J., n.o. so sídlom B. č. XX, L., IČO: XX XXX XXX (ďalej len "X., n.o.") dohodol podmienky dodania a financovania

zdravotníckeho zariadenia - lineárneho urýchľovača CLINAC 600C, pričom uvedené zariadenie X., n.o. L. nadobudla za cenu vo výške 74 734 939,- Sk bez DPH (88 934 577,40 Sk s DPH), kedy takto umelo vytvorený cenový rozdiel vo výške 57 872 945,10 Sk s DPH (1 921 029,84 eur s DPH), ako prospech dosiahnutý trestným činom uvedeným v bode 1/, bol následne prevedený do vlastníctva J. L., a to takým spôsobom, že Ing. L. L. takto získanú finančnú hotovosť bez zmluvného podkladu previedol z účtu spol. K. s.r.o. č. XXXXXXXXXXXX, vedeného v V. L. a.s., so sídlom L., P. X. č. X, IČO: XX XXX XXX, pobočka Ž. X. P., v dvoch platbách, a to vo výške 25 mil. Sk dňa 22. októbra 2008 a vo výške 20 mil. Sk dňa 3. novembra 2008, na bankový účet spoločnosti O. M. Z. so sídlom XXX P. Road, P. F., číslo účtu XXXXXXXXX-XXXXXXXX-XXXXXXXX, vedeného v H. L. Zrt. H., pričom tieto platby boli na uvedený účet pripísané v dňoch 27. októbra 2008 a 5. novembra 2008, kedy s týmto účtom bol oprávnený disponovať J. D., následne boli tieto finančné prostriedky dňa 29. októbra 2008 a 11. novembra 2008 prevedené na spoločnosť H. Ltd. so sídlom Y. L., Z., R. S. XX R. P. W., č. ú. XXXXXXXXX-XXXXXXXX-XXXXXXXX, taktiež vedeného v H. L. Zrt. H., ktorým bol opätovne oprávnený disponovať J. D., a následne boli tieto finančné prostriedky zo spoločnosti H. Ltd. poukázané prostredníctvom účtu č. XXXXXX-XXXXXXXXXXXX, vedeného v R. R., a.s., so sídlom L., V. č. XX, IČO: XX XXX XXX, na ktorom sa účtovalo finančné vysporiadanie operácií zahraničného platobného styku, realizované prostredníctvom clearing, na účet J. L., č. ú. XXXXXXXXXXXX, vedený v V. L., a.s., pobočka Ž. X. P., dňa 31. októbra 2008 vo výške 19 990 179,35 Sk (663 552,39 eur) a 13. novembra 2008 vo výške 24 990 381,45 Sk (829 528,69 eur), pričom predstieraným dôvodom uvedených platobných operácií z účtu spol. H. Ltd. na účet J. L. mal byť prevod časti obchodného podielu J. L. v spol. N. R., s.r.o., zodpovedajúci výške vkladu 30 000,- Sk (995,82 eur), z pôvodného obchodného podielu, zodpovedajúceho výške vkladu 200 000,- Sk (6 638,78 eur), na podklade zmluvy o prevode obchodného podielu z 10. októbra 2008, hoci spol. N. R., s.r.o. bola na podklade daňových priznaní z rokov 2001 až 2008 v pretrvávajúcej strate, kedy v účtovných obdobiach bezprostredne predchádzajúcich a nasledujúcich predmetnému prevodu časti obchodného podielu vyplýva, že v súvahách za roky 2007 až 2008 spol. N. R., s.r.o. mala na strane aktív spolu majetok vo výške 18 598 000,- Sk, tvorený z 96,33 % pohľadávkami z obchodného styku, pričom na strane pasív mala spolu vlastné imanie a záväzky vo výške 18 598 000,- Sk, kedy výsledok hospodárenia v týchto rokoch bol 0,- Sk, pričom v súvahe za rok 2009 mala na strane aktív spolu majetok vo výške 617 341,- eur (18 598 015,- Sk), tvorený z 96,33 % pohľadávkami z obchodného styku, pričom na strane pasív mala spolu vlastné imanie a záväzky vo výške 0,- eur, kedy výsledok hospodárenia v týchto rokoch bol - 121 457,- eur, pričom na podklade výkazu ziskov a strát spoločnosti za roky 2007, 2008 a 2009 mala táto výsledok hospodárenia za účtovné obdobie rokov 2007 a 2008 po zdanení 0,- Sk a za rok 2009 - 121 457,- eur.

Okresný súd Banská Bystrica uznesením z 21. novembra 2016, sp. zn. 4Tk/1/2016, podľa § 281 ods. 1 Trestného poriadku z dôvodov podľa § 9 ods. 1 písm. f) Trestného poriadku zastavil trestné stíhanie obvinených J. L., Ing. K. F. a Ing. L. L. pre obzvlášť závažný zločin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona spolupáchatelstvom podľa § 20 Trestného zákona a trestné stíhanie obvinených J. L. a Ing. L. L. pre obzvlášť závažný zločin legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 1 písm. a), písm. b), ods. 4 písm. a) Trestného zákona spolupáchatelstvom podľa § 20 Trestného zákona pre neprípustnosť trestného stíhania podmieneného súhlasom poškodeného, pretože súhlas poškodeného, spol. X., n.o., B. č. XX, L., IČO: XX XXX XXX, nebol daný.

Predmetné rozhodnutie Okresného súdu Banská Bystrica napadol krajský prokurátor sťažnosťou, o ktorej Krajský súd v Banskej Bystrici rozhodol uznesením zo 17. mája 2017, sp. zn. 4To/29/2017, tak, že výrokom 1/ uznesenia túto ohľadom skutku kvalifikovaného ako obzvlášť závažný zločin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona spáchaný formou spolupáchatelstva podľa § 20 Trestného zákona podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol a vo výroku 2/ uznesenia na jej podklade napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa vo vzťahu k obvineným J. L. a Ing. L. L. pre skutok kvalifikovaný ako obzvlášť závažný zločin legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 1 písm. a), písm. b), ods. 4 písm. a) Trestného zákona spáchaný formou spolupáchatelstva podľa § 20 Trestného zákona podľa § 194 ods. 1 písm. b)

Trestného poriadku zrušil a okresnému súdu uložil, aby vo veci znovu konal a rozhodol.

Rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica z 18. októbra 2017, sp. zn. 4Tk/1/2016, boli obvinení J. L. a Ing. L. L. podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku oslobodení v bode 2/ spod obžaloby prokurátora Krajskej prokuratúry Banská Bystrica z 23. marca 2016, sp. zn. Kv 11/2015/6600-37, pre obzvlášť závažný zločin legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 1 písm. a), písm. b), ods. 4 písm. a) Trestného zákona spolupáchatelstvom podľa § 20 Trestného zákona, ktorého sa mali dopustiť na skutkovom základe uvedenom v bode 2/ obžaloby, pretože skutok nie je trestným činom.

Na podklade odvolania prokurátora Krajskej prokuratúry v Banskej Bystrici voči uvedenému rozsudku okresného súdu Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením z 25. januára 2018, sp. zn. 4To/156/2017, rozhodol tak, že podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie krajského prokurátora ako nedôvodné zamietol.

Proti uzneseniu krajského súdu a konaniu, ktoré mu predchádzalo, podal minister spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len "minister spravodlivosti") na podnet prvého námestníka generálneho prokurátora Slovenskej republiky Mgr. Petra Šufliarskeho z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 3 Trestného poriadku, dovolanie v neprospech obvinených J. L., Ing. K. F. a Ing. L. L., pretože označeným rozhodnutím a konaním, ktoré mu predchádzalo, bol v prospech menovaných obvinených porušený zákon v ustanoveniach § 237 ods. 1, ods. 4 písm. a), § 233 ods. 1 písm. a) a písm. b), ods. 4 písm. a) Trestného zákona, § 281 ods. 1, § 9 ods. 1 písm. f), § 211 ods. 1, ods. 2, § 285 písm. b) a § 319 Trestného poriadku.

Úvodom svojho mimoriadneho opravného prostriedku minister spravodlivosti zrekapituloval priebeh doterajšieho konania pred súdom a zhrnúc podstatu právnej argumentácie oboch súdov nižších stupňov, vyjadrenej v odôvodnení ich rozhodnutí, konštatoval, že s ich závermi nie je možné stotožniť sa. Dovolateľ predovšetkým zdôraznil, že postup prokurátora a vyšetrovateľa, keď nezisťovali súhlas poškodeného s trestným stíhaním podľa § 211 ods. 1 Trestného poriadku, bol správny, vysvetľujúc, že v predmetnej trestnej veci sa súhlas poškodeného nevyžaduje, pretože poškodeným je právnická osoba, ktorá hospodári s verejnými financiami. Uvedené tvrdenie podporil odkazom na medzinárodne uznávaný klasifikačný štandard OECD pre členenie výdavkov štátu (COFOG) a na makroekonomické teórie, podľa ktorých je zdravotníctvo odvetvím verejného sektora, ktoré je financované prostredníctvom zdravotného poistenia, odvádzaného obyvateľmi zdravotným poisťovním, ktoré z neho preplácajú výkony zdravotníckym zariadeniam. Vychádzajúc z § 2 ods. 2 zákona č. 580/2004 Z. z. o zdravotnom poistení a o zmene a doplnení zákona č. 95/2002 Z. z. o poisťovníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov, minister spravodlivosti konštatoval, že v Slovenskej republike sú všetci obyvatelia zdravotne poistení a sú povinní platiť príspevky do verejného zdravotného poistenia, ktoré zdravotné poisťovne iba administrujú. Pripomenul, že spoločnosť X. C. J., n.o. bola založená v zmysle zákona č. 213/1997 Z. z. o neziskových organizáciách poskytujúcich všeobecne prospešné služby, v zmysle ktorého sa za všeobecne prospešné služby považuje aj poskytovanie zdravotnej starostlivosti (§ 2 ods. 2 citovaného zákona). Poukázal tiež na čl. IV. Zakladacej listiny spoločnosti X. C. J., n.o., podľa ktorého bola táto založená na poskytovaní všeobecne prospešných služieb v oblasti zdravotnej starostlivosti, okrem iných aj v zmysle zákona č. 273/1994 Z. z. o zdravotnom poistení, financovaní zdravotného poistenia, o zriadení Všeobecnej zdravotnej poisťovne a o zriaďovaní rezortných, odvetvových, podnikových a občianskych zdravotných poisťovní. Napokon, pozornosť upriamil aj na listinné dôkazy zabezpečené v prípravnom konaní (správy Všeobecnej zdravotnej poisťovne z 28. augusta 2013, Dôvery zdravotnej poisťovne z 26. augusta 2013, ako aj Union zdravotnej poisťovne z 22. augusta 2013), z ktorých jednoznačne vyplýva poskytovanie finančných prostriedkov zdravotnými poisťovňami spoločnosti X. C. J., n.o., a teda, že menovaná spoločnosť hospodári s verejnými financiami. Dovolateľ v tomto smere argumentoval aj Správou o dopadoch transformácie nemocníc, z ktorej vyplýva, že na základe zmluvy s L. samosprávnym krajom spoločnosť X. C. J., n.o. prevzala poskytovanie zdravotnej starostlivosti a výkon správy majetku v nemocniciach NsP K. R., NsP Ž. X. P., Všeobecná NsP, n.o. Z. na 30 rokov, a teda, že nehospodárila so svojimi súkromnými financiami. Na doplnenie citoval z výpovede samotného obvineného J. L. z prípravného konania z 26. septembra 2012, ktorý k financovaniu leasingu uviedol:

„každá jedna splátka /odpisový náklad/ je krytá výnosmi zo zdravotnej poisťovne.“ Na základe uvedeného mal dovolateľ za evidentné, že v prejednávanej trestnej veci sa súhlas poškodeného v súlade s § 211 ods. 2 Trestného poriadku nevyžaduje, a preto zisťovanie súhlasu poškodeného s trestným stíhaním súdom podľa § 211 ods. 1 Trestného poriadku a ním akceptované odopretie udelenia súhlasu manželkou obvineného, C. L., označil za nesprávne.

Na margo otázky vzniku samotnej škody minister spravodlivosti v ďalšej časti podaného dovolania spochybnil vyjadrenia všetkých zástupcov dotknutých spoločností, v zmysle ktorých im nevznikla žiadna škoda, oponujúc presvedčením, že skutočnosť, že lineárny urýchľovač CLINAC 600C, ktorého bežná cena s príslušenstvom je 31 061 632,- Sk s DPH (1 031 057,30 eur s DPH) (26 102 212,- Sk bez DPH), bol do účtovníctva zaevidovaný za obstarávaciu cenu 88 934 577,40 Sk s DPH (74 734 939,- Sk bez DPH), neznamená, že takú hodnotu skutočne má a že nedošlo ku škode na reálnom majetku spoločnosti X. C. J., n.o. Súčasne doplnil, že ani skutočnosť, že v rámci transformácie nemocníc spoločnosť X. C. J., a.s. prevzala všetky aktíva spoločnosti X. C. J., n.o., vrátane lízingu na toto zdravotnícke zariadenie za hodnotu vykázanú v účtovníctve, neznamená, že jeho hodnota je 88 934 577,40 Sk s DPH (2 952 087,15 eur s DPH), pričom takúto hodnotu nemá ani pre R. B. a.s., ktorý toto zariadenie prevzal v rámci balíka pri kúpe X. P. a.s.

Dovolateľ preto zhrnul, že zdravotnícke zariadenie, ktoré mohla spoločnosť X. C. J., n.o. reálne zaobstaráť za 31 061 632,- Sk s DPH (1 031 057,30 eur s DPH), zaobstarali obvinení za 88 934 577,40 Sk s DPH (2 952 087,15 eur s DPH) a navyše, v mene spoločnosti X. C. J., n.o. zobrali na jeho financovanie lízing, v dôsledku čoho celková obstarávacía cena tohto zariadenia bola až 114 795 941,- Sk (3 810 527,15 eur). S ohľadom na to vyslovil, že v dôsledku uvedeného neobstojí tvrdenie o tom, že zdravotnícke zariadenie spoločnosti X. C. J., n.o. bolo financované výhradne zo súkromných zdrojov a že kúpou lineárneho urýchľovača za cenu umelo navýšenú o cca 60 mil. Sk nevznikla spoločnosti X. C. J., n.o., ako aj jej právnym sukcesorom (či sukcesorom jej aktív), žiadna škoda.

V súvislosti so záverom súdov o tom, že v danom prípade nedošlo k vzniku škody, považoval minister spravodlivosti za potrebné uviesť, že tento prevzali súdy aj zo znaleckého posudku znalca prof. Ing. Jaroslava Ďaďa, PhD. z odvetvia účtovníctva a daňovníctva, ohľadom ktorého, zdôrazniac, že bol vyhotovený na základe objednávky obvineného Ing. K. F., poukázal na to, že tento v konaní nebol vykonaný v súlade s § 144 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku., a preto ho nemožno považovať za zákonný. Citujúc označené ustanovenia Trestného poriadku, považoval dovolateľ za zrejmé, že aj v prípade predloženia písomného posudku alebo predvedenia znalca na výsluch na hlavnom pojednávaní stranou konania, je súd povinný zistiť, či nie sú dôvody na vylúčenie znalca, či tento zložil sľub, a poučiť ho o význame znaleckého posudku a o trestných následkoch vedome nepravdivého znaleckého posudku. Vychádzajúc z uvedeného potom konštatoval, že keďže z trestného spisu nevyplýva, že by v danom trestnom konaní došlo k poučeniu znalca v zmysle § 144 Trestného poriadku, nebolo možné na obsah tohto znaleckého posudku v rámci rozhodnutia súdu poukázať. Vo vzťahu k predmetnému znaleckému posudku zároveň pripomenul, že znalecký posudok nemá medzi dôkazmi privilegované postavenie, a preto je jeho závery potrebné náležite vyhodnotiť aj z pohľadu ďalších vykonaných dôkazov. Dodal, že vyššie menovaný znalec neskúmal samotnú povahu predmetného zdravotníckeho zariadenia a jeho reálnu cenu, ale vychádzal z účtovných dokladov, ktoré mu boli predložené, a teda mu ani nemuseli byť známe okolnosti jeho nákupu, ani to, že sa jedná o nízkoenergetický urýchľovač, ktorého cena je 31 mil. a že dva dni pred tým, ako ho kúpila spoločnosť X. C. J., n.o. za 88 mil., na neho uzavrela spoločnosť K. s.r.o. kúpnu zmluvu na 31 mil. Vyslovil obavu, že takéto nelogické a právne neprijateľné tvrdenie znalca o neexistencii škody v danom prípade a ním podložené rozhodnutie súdu môže vytvoriť závažný precedens, respektíve návod na „tunelovanie“ právnických osôb.

Záverom k tejto otázke zdôraznil, že to, kto je ako vlastník daného zdravotníckeho zariadenia aktuálne poškodeným, je z hľadiska trestnoprávnej zodpovednosti páchatel'ov za obzvlášť závažný zločin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku, bezpredmetné, pretože v čase, keď obvinení zorganizovali kúpu lineárneho urýchľovača za takmer trojnásobne vyššiu sumu, spoločnosť X. C. J., n.o. hospodárila s verejnými prostriedkami, a preto stále platí § 211 ods. 2 Trestného poriadku. Vysvetlil, že následná transformácia spoločnosti X. C. J., n.o. na spoločnosť X. C. J., a.s., čiastočná transformácia nemocníc z neziskových a príspevkových organizácií na akciové spoločnosti, ani ich zlúčenie v holdingu či následný predaj akcií holdingu súkromnej akciovej spoločnosti, pripomenúc, že

všetky tieto spoločnosti poberali prostriedky z platieb z verejného zdravotného poistenia, nemôže obvinených zbaviť trestnoprávnej zodpovednosti za obzvlášť závažný zločin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku. Navyše, kto je aktuálne poškodeným vzhľadom na reálnu hodnotu lineárneho urýchľovača a jeho príslušenstva, je otázkou pre adhézne konanie a pre civilný spor, nie pre trestný súd.

V ďalšej časti dovolania sa preto minister spravodlivosti obmedzil na prezentáciu skutočností, podľa jeho názoru bez akýchkoľvek pochybností preukazujúcich, že konaním obvinených J. L., Ing. K. F. a Ing. L. L. tak, ako bolo vyjadrené v skutku pod bodom 1/ obžaloby, boli naplnené znaky skutkovej podstaty trestného činu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 Trestného zákona a konaním obvinených J. L. a Ing. L. L. tak, ako bolo vyjadrené v skutku pod bodom 2/ obžaloby, trestného činu legalizácie príjmov z trestnej činnosti podľa § 233 Trestného zákona. Mal za to, že vykonaným dokazovaním bolo v trestnom konaní preukázané, že obvinený J. L. ako podpredseda správnej rady spoločnosti X. C. J., n.o. a obvinený Ing. K. F. ako predseda správnej rady tejto neziskovej organizácie dohodli kúpu lineárneho urýchľovača CLINAC 600C od jediného výhradného dovozcu pre Slovenskú republiku - firmy C., s.r.o., zastúpenej Ing. R., pričom namiesto toho, aby lineárny urýchľovač kúpili za bežnú cenu cca 31 mil. Sk s DPH, kúpu zrealizovali prostredníctvom firmy K., ktorej konateľom bol obvinený Ing. L. L., ktorý bol zároveň aj zamestnancom spoločnosti X. C. J., n.o. Poukázal na to, že kúpnu zmluvu č. XXXX-XXXX, v článku III. ktorej je uvedená cena 31 061 632,00 Sk s DPH, uzavrela firma K., s.r.o. so spoločnosťou C. spol. s r.o. dňa 16. júna 2008 a už dva dni na to, dňa 18. júna 2008, uzavreli spoločnosť K., s.r.o. ako predávajúci, zastúpený konateľom Ing. L. L., a spoločnosť X. C. J., n. o. ako kupujúci, zastúpený Ing. K. F., kúpnu zmluvu č. XXXX/XXX na ten istý lineárny urýchľovač CLINAC 600C s kúpnu cenou uvedenou v článku III vo výške 74 734 939,00 Sk, doplniac, že z ďalších dokumentov je zrejmé, že je to cena bez DPH, keďže v zmluve tento údaj absentuje. Odkazujúc na znenie čl. IV kúpnej zmluvy č. XXXX-XXXX a body 3 článkov III oboch vyššie uvedených kúpnych zmlúv, dovolateľ upozornil, že v čase uzavretia kúpnej zmluvy so spoločnosťou X. C. J., n.o. spoločnosť K., s.r.o. ešte ani len nenadobudla vlastnícke právo k predmetu zmluvy, spoločnosť C. neuhradila ani len prvú časť kúpnej ceny, a dokonca na predmetnú kúpu nepotrebovala ani žiadne vlastné finančné prostriedky, o čom podľa neho svedčí dojednanie lízingu na uhradenie kúpnej ceny 74 734 939,00 Sk (bez DPH), neskôr korigovanej a zvýšenej o DPH na 88 934 577,40 Sk spoločnosti K. s.r.o. už dňa 23. júna 2008.

Odvolávajúc sa na výpoveď svedka Ing. H. R., konateľa spoločnosti C., s. r. o., obsah zmluvy o servisnej činnosti uzavretej dňa 30. septembra 2008 medzi spoločnosťou X. C. J., n.o. a spoločnosťou K., s. r. o. a zmluvu o servisnej činnosti č. XXXX-XXXX/P, uzatvorenou medzi spoločnosťou X. C. J., n.o. a spoločnosťou C. spol. s r.o. dňa 1. marca 2012, považoval minister spravodlivosti obhajobu obvinených, že kúpna cena bola navýšená z dôvodu zazmluvnenej servisnej činnosti na obdobie nasledujúcich 10 rokov medzi spoločnosťou X. C. J., n.o. a spoločnosťou K., s. r. o., za vyvrátenú.

Pre úplnosť poukázal na listinné dôkazy - písomné správy, preukazujúce, za aké sumy sa predmetné prístroje (lineárne urýchľovače) bežne predávajú, v zmysle ktorých FN s P. O. G. K. L. L. disponuje vysokoenergetickým zariadením v hodnote 71 498 175,- Sk s DPH, zakúpeným od spoločnosti C., s. r. o., a Y. S. Ú., a.s. a X. S. Ú. vysokoenergetickými zariadeniami v hodnote 71 749 031,40 Sk s DPH a 89 964 000,- Sk s DPH. Na základe uvedeného konštatoval, že za obdobnú sumu, za akú bol zakúpený prístroj organizáciou X. C. J., n.o. od spoločnosti K., s.r.o., sa predávajú prístroje vo vysokoenergetických verziách, a nie prístroj v nízkoenergetickej verzii, v akej bol zakúpený od spoločnosti K., s. r. o. a v ktorej je jeho štandardná cena 31 mil. Sk.

Záverom k tomuto bodu dovolania minister spravodlivosti upriamil pozornosť na samotné kúpne zmluvy - kúpnu zmluvu č. XXXX-XXXX medzi spoločnosťou K., s. r. o. a spoločnosťou C. spol. s r.o. zo 16. júna 2008 a kúpnu zmluvu č. XXXX/XXX medzi spoločnosťou K., s. r. o. a spoločnosťou X. C. J., n.o. z 18. júna 2008 a ich prílohy so zoznamom jednotlivých komponentov, ktoré sú, s výnimkou ceny, keď táto sa za necelých 48 hodín strojnásobila, totožné. Na dokreslenie pozadia spoločnosti K., s. r. o. poukázal na výpovede svedkov Ing. H. P. a J. L. o prepisoch tejto spoločnosti na základe strateného občianskeho preukazu.

Vychádzajúc z uvedeného, považoval dovolateľ za zrejmé, že jediným dôvodom, pre ktorý kúpa predmetného zdravotníckeho zariadenia prebehla prostredníctvom K., s.r.o., bolo umelé navýšenie kúpnej ceny na trovy verejných financií z verejného sektora odvetvia zdravotníctva. Takéto

nehospodárne nakladanie považoval za jasnú indíciu, že sa nejednalo o vlastné zdroje ani súkromné prostriedky, ako tvrdili obvinení.

Vo vzťahu ku skutku pod bodom 2/ obžaloby minister spravodlivosti predovšetkým dôvodil tým, že trestnosť za tento trestný čin nie je závislá od odsúdenia za predikatívny trestný čin. Citujúc ustanovenie § 233 ods. 1 Trestného zákona a ustanovenie § 1 zákona č. 297/2008 Z. z. o ochrane pred legalizáciou príjmov z trestnej činnosti a o ochrane pred financovaním terorizmu a o zmene a doplnení niektorých zákonov, tvoriaceho základný právny rámec úpravy legalizácie príjmov z trestnej činnosti, pripustil, že tento trestný čin je viazaný na spáchanie inej trestnej činnosti, z ktorej „príjem alebo iný majetok“ pochádza, respektíve spáchaním ktorej bol neoprávnené získaný, avšak zdôraznil, že v predmetnom prípade o trestnej činnosti, ktorou mal byť dosiahnutý neoprávnený príjem, ktorý mal byť následne predmetom trestného činu podľa § 233 ods. 1 Trestného zákona, nebolo meritórne rozhodnuté, keďže došlo k zastaveniu trestného stíhania podľa § 211 ods. 1 Trestného poriadku z dôvodu, že údajná poškodená nedala súhlas na pokračovanie v trestnom stíhaní všetkých obvinených. Argumentoval tým, že zastavenie trestného stíhania z uvedeného dôvodu nemožno automaticky považovať za skutočnosť, ktorá odôvodňuje záver, že daný skutok sa nestal, či že tento nie je trestným činom. Uvedené otázky sú predmetom a výsledkom dokazovania v trestnom konaní a nie sú závislé od udelenia súhlasu poškodeného na trestné stíhanie. Na tomto mieste preto opätovne vyjadril svoje presvedčenie, že spáchanie trestnej činnosti opísanej v skutku pod bodom 1/ podanej obžaloby dokazuje viacero dôkazov, z ktorých je evidentné, že došlo k spáchaniu trestného činu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku, a to vo veľkom rozsahu. V nadväznosti na uvedené potom konštatoval, že takto získané finančné prostriedky sa obvinení prostredníctvom prevodov na účtoch a zdanlivých obchodných operácií snažili zlegalizovať. Poukázal na zistenia, v zmysle ktorých obvinený Ing. L. L. hneď 22. októbra 2008 a 3. novembra 2008 previedol z účtu spoločnosti K. s. r. o. platby najprv vo výške 25 mil. Sk a potom vo výške 20 mil. Sk na bankový účet spoločnosti O. M. Z., s ktorým bol oprávnený disponovať J. D.. Hneď ako boli tieto platby na účet pripísané, boli tieto finančné prostriedky v dňoch 29. októbra 2008 a 11. novembra 2008 prevedené na účet spoločnosti H. Ltd., ktorým bol opätovne oprávnený disponovať J. D.. Následne boli tieto finančné prostriedky prostredníctvom clearingu zo spoločnosti H. Ltd. poukávané na účet obvineného J. L., a to 31. októbra 2008 vo výške 19 990 179,35 Sk (663 552,39 eur) a 13. novembra 2008 vo výške 24 990 381,45 Sk (829 528,69 eur). S poukazom na znenie § 4 ods. 1 zákona č. 297/2008 Z. z. dovolateľ označil vysvetlenie prevodu 64 mil. Sk na účet spoločnosti O. Ltd. z titulu zmluvnej pokuty za neodobratie lineárneho urýchľovača vo výške dovtedy zaplatenej zálohy, podané zo strany Ing. L. L., za úplne nelogické a protirečivé ostatným zadováženým dôkazom, vrátane výpovedí ostatných obvinených a svedka R.. Rovnako, odkazujúc na daňové priznania spoločnosti N. R., s.r.o. za roky 2001 až 2008, svedčiace o pretrvávajúcej strate menovanej spoločnosti, spochybnil ako dôvod vyššie uvedených prevodov z účtu spoločnosti H. Ltd. na účet obvineného J. L. zmluvu z 10. októbra 2008 o prevode obchodného podielu menovaného obvineného v spoločnosti N. R., s.r.o., ktorý s ohľadom na obsah daňových priznaní mohol zodpovedať len výške vkladu 30 000,- Sk (995,82 eur). Pripomenúc výpoveď svedka Mgr. J. D., považoval za očividné, že aj tento sa dopustil legalizácie príjmov z trestnej činnosti. Zároveň poznamenal, že skutočnosť, že tento nebol (v tejto trestnej veci) stíhaný, nezabavuje viny obvinených J. L. a Ing. L. L.. Podľa jeho názoru je zo zadovážených dokumentov, nachádzajúcich sa v trestnom spise, zjavné, že predmetné prevody na účtoch nemali legálny a reálny právny dôvod. Vychádzajúc z uvedeného uzavrel, že v konaní pred súdom je aj vo vzťahu ku skutku 2/ potrebné vykonať dokazovanie a vo veci rozhodnúť o skutku pod bodom 1/, pretože táto otázka je podstatná pre ďalšie rozhodnutie vo vzťahu k spáchaniu trestného činu legalizácie príjmu z trestnej činnosti pod bodom 2/ obžaloby.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti mal minister spravodlivosti za zrejmé, že postup a rozhodnutie Okresného súdu Banská Bystrica v trestnej veci, sp. zn. 4Tk/1/2016, ako i Krajského súdu v Banskej Bystrici, a to tak vo vzťahu ku skutku 2/, ako aj vo vzťahu ku skutku 1/, nie je správny a zákonný, a teda že uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici z 25. januára 2018, sp. zn. 4To/156/2017, a konaním, ktoré mu predchádzalo vo veci Okresného súdu Banská Bystrica, sp. zn. 4Tk/1/2016, bol porušený zákon vo vyššie uvedených ustanoveniach, a teda je naplnený dovolací dôvod v zmysle § 371 ods. 3 Trestného poriadku, a preto navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 386 ods. 1

Trestného poriadku vyslovil, že uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici z 25. januára 2018, sp. zn. 4To/156/2017, a konaním, ktoré mu predchádzalo, bol porušený zákon v ustanovení § 237 ods. 1, ods. 4 písm. a), § 233 ods. 1 písm. a) a písm. b), ods. 4 písm. a) Trestného zákona a § 281 ods. 1, § 9 ods. 1 písm. f), § 211 ods. 1, ods. 2, § 285 písm. b) a § 319 Trestného poriadku v prospech obvinených J. L., Ing. K. F. a Ing. L. L.; podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku napadnuté uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici z 25. januára 2018, sp. zn. 4To/156/2017, zrušil a zrušil aj rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica z 18. októbra 2017. sp. zn. 4Tk/1/2016, uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo 17. mája 2017, sp. zn. 4To/29/2017, a uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica z 21. novembra 2016, sp. zn. 4Tk/1/2016, ako aj ďalšie rozhodnutia naň obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad; a podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku Okresnému súdu Banská Bystrica prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

V súlade s ustanovením § 376 Trestného poriadku prvostupňový súd dovolanie ministra spravodlivosti doručil na vyjadrenie stranám, ktoré by mohli byť rozhodnutím o dovolaní priamo dotknuté.

Obvinený Ing. L. L. vo svojom vyjadrení k dovolaniu ministra spravodlivosti, podanom prostredníctvom obhajcu JUDr. Juraja Trokana, označil predmetné dovolanie ministra spravodlivosti za nezákonné a nedôvodné, keďže v rozpore s § 369 ods. 1 Trestného poriadku bolo podané nad rámec podnetu prvého námestníka generálneho prokurátora Mgr. Petra Šufliarskeho, a to pokiaľ ide o osoby obvinených (podnet bol podaný iba v neprospech obvinených J. L. a Ing. L. L., a nie aj Ing. K. F.) aj pokiaľ ide o rozsah porušenia zákona [podľa názoru prokurátora bol uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici z 18. októbra 2017 (správne 25. januára 2018), sp. zn. 4To/156/2017, porušený zákon v ustanoveniach § 233 ods. 1 písm. a), písm. b), ods. 4 písm. a) Trestného zákona a § 2 ods. 10, ods. 12, § 285 písm. b) a § 319 Trestného poriadku]. Vychádzajúc z premisy, že dôvodom na podanie dovolania podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku sú procesné chyby, ktoré predstavujú porušenie ustanovení, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci v oblasti zisťovania skutkového stavu veci, dovolateľovi vyčítal, že v danom prípade sa pokúša o revíziu procesu, nerešpektujúc základnú lehotu na podanie dovolania v neprospech obvineného, keď sa dovolaním domáha aj zrušenia právoplatných rozhodnutí súdov, ktoré predchádzali uzneseniu krajského súdu z 25. januára 2018, u ktorých už lehota na podanie dovolania uplynula a voči ktorým, navyše, podnet prvého námestníka generálneho prokurátora ani nesmeroval, t.j. aj rozhodnutia Okresného súdu Banská Bystrica z 21. novembra 2016, sp. zn. 4Tk/1/2016, v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici zo 17. mája 2017, sp. zn. 4To/29/2017.

Vo vzťahu k samotnému procesu vedenému na základe obžaloby z 23. marca 2016 považoval za potrebné poukázať na značné prieťahy v konaní, keď podaniu samotnej obžaloby predchádzalo vyšetrovanie dozorované prokurátorom osem rokov a po podaní obžaloby vo veci prebiehalo dva roky ďalšie konanie.

S úmyslom oponovať nosnej idei podaného dovolania, tvorenej právnou konštrukciou prokurátora Krajskej prokuratúry v Banskej Bystrici, prevzatej do tvrdení Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky i ministra spravodlivosti, podľa ktorej nezisková organizácia hospodárila v danom prípade s verejnými prostriedkami, obvinený Ing. L. L., citujúc ustanovenia § 3 ods. 1 a ods. 2 zákona č. 523/2004 Z. z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy, podľa neho jasne definujúce presnú špecifikáciu subjektov verejnej správy, teda subjektov, ktoré sú v zmysle ustanovení Trestného poriadku právnickými osobami hospodáriacimi s verejnými financiami, konštatoval, že nezisková organizácia nie je subjektom ústrednej správy, územnej samosprávy a nemôže byť ani sociálnou ani zdravotnou poisťovňou, z čoho rezumoval, že ani nemôže hospodáriť s verejnými financiami v zmysle ustanovení Trestného poriadku. Taký záver podľa neho nemožno vyvodiť ani zo skutočnosti, že nezisková organizácia mala v posudzovanom období uzatvorenú zmluvu so zdravotnou poisťovňou, a preto takúto interpretáciu zo strany prokuratúry považoval z dôvodu, že nie je podopretá žiadnym právnym predpisom, za nesprávnu.

V nadväznosti na uvedené zdôraznil, že spoločnosť X. C. J. n. o. bola založená fyzickou osobou, a teda nebola založená ani spoluzaložená obcou, vyšším územným celkom ani štátom. Argumentoval tým, že podľa uvádzaného výkladu prokurátora by s verejnými financiami hospodárili všetky súkromné nemocnice, súkromné ambulancie a všetky súkromné zariadenia, ktoré majú zmluvu so zdravotnou poisťovňou, a teda aj každý súkromný lekár, ba čo viac každá súkromná spoločnosť, ktorá získa

finančné prostriedky zo štátneho rozpočtu na základe dodania tovarov alebo poskytnutia služieb a následnej faktúry.

Vychádzajúc z presvedčenia, že tvrdenie dovolateľa o hospodárení neziskovej spoločnosti s verejnými financiami je nesprávne, obvinený Ing. L. L. konštatoval, že celá argumentácia dovolania je postavená iba na už známých špekuláciách vo vzťahu k priebehu skutkového deja. Mal za to, že Okresný súd Banská Bystrica aj Krajský súd v Banskej Bystrici sa žalobou podrobne zaoberali a rozhodovali a aj rozhodli v súlade so zákonom, a teda ich rozhodnutia boli správne a presvedčivé.

Ku skutku uvedenému v bode 1/ obžaloby a prokurátorom právne kvalifikovanému ako obzvlášť závažný zločin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona, obvinený Ing. L. L. predovšetkým opätovne zdôraznil, že o tomto už súd právoplatne rozhodol a predmetné dovolanie ministra bolo podané až po lehote. Doplnil, odkazujúc na svoju pracovnú náplň a pracovnú zmluvu, že vo vzťahu k majetku neziskovej organizácie nemal žiadne povinnosti pri správe cudzieho majetku a že všeobecné odvolávanie sa na Zákonník práce nemôže nahradiť špecifickú zodpovednosť subjektu v prípade trestného činu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku.

V reakcii na námietky dovolateľa, smerujúce k zákonnosti znaleckého posudku prof. Ing. Jaroslava Ďaďu, PhD., obvinený Ing. L. L. pripomenul, že v trestnom konaní sa za dôkaz môže použiť všetko, čo bolo zákonne obstarané a pomôže k objasneniu veci. Poukázal na to, že prokurátor osem rokov dozoroval prípravné konanie a dva roky bol procesnou stranou konania na súde, a teda ak by mal pochybnosti o vzniku škody a jej výške, nič mu podľa jeho názoru nebránilo vykonať znalecké dokazovanie k určení škody a jej výšky a pokúsiť sa vyvrátiť posudok prof. Ďaďa. Uzavrel, že úvahy o výške škody a špekulácie o cene lineárneho urýchľovača nemajú podklad v žiadnom znaleckom dokazovaní; tvrdenie dovolateľa o jeho bežnej cene nemá oporu v žiadnom právnom predpise a ani znalecky nebolo dokázané, že by v prípade predmetného urýchľovača išlo o navýšenie ceny o cca 60 mil. Sk. Podnet prokurátora i dovolanie ministra spravodlivosti vnímal ako popretie existencie súkromného vlastníctva a princípu zmluvnej voľnosti v Slovenskej republike. Zároveň vyjadril presvedčenie, že skutočnosť, že znalec nebol riadne poučený, nemôže mať vplyv na meritum rozhodnutia vo veci samej, keďže procesné strany to nenamietali, a navyše sa domnieval, že by to malo význam iba vtedy, ak by nemocnica hospodárila s verejnými prostriedkami.

Vychádzajúc z uvedeného, považoval obvinený Ing. L. L. podané dovolanie vo vzťahu k Ing. K. F., ako aj vo vzťahu k bodu 1/ obžaloby, ohľadom ktorého bolo trestné stíhanie zastavené, za podané oneskorene, a teda podané proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné, a zároveň nesplnenie dôvodov dovolania podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku za zrejme. S poukazom na § 382 písm. a), písm. c) a písm. f) Trestného poriadku preto podané dovolanie ministra spravodlivosti označil za nezákonné a nedôvodné a navrhol, aby ho dovolací súd podľa citovaných ustanovení Trestného poriadku odmietol.

K podanému dovolaniu ministra spravodlivosti zaujali, prostredníctvom svojho obhajcu JUDr. Rastislava Urbaniho, LL.M, písomné stanovisko aj obvinení J. L. a Ing. K. F., v ktorom bolo, rezumujúc priebeh doterajšieho konania, predovšetkým akcentované, že vzhľadom na skutočnosť, že vo vzťahu k osobe obvineného Ing. K. F. došlo k právoplatnému rozhodnutiu v merite vo veci dňa 17. mája 2017, bolo dovolanie vo vzťahu k nemu podané po lehote uvedenej Trestným poriadkom, a preto je potrebné ho odmietnuť. V stanovisku bolo zároveň poukázané na to, že ani z podnetu generálneho prokurátora Slovenskej republiky ministromi spravodlivosti na podanie dovolania nevyplýva, že by mal byť v predmetnej trestnej veci porušený zákon v prospech obvineného Ing. K. F., a teda že by malo dôjsť k podaniu dovolania aj v jeho neprospech. Rovnako ako obvinený Ing. L. L. aj obvinení J. L. a Ing. K. F. zdôraznili, že v rozpore s § 369 ods. 1 Trestného poriadku bolo dovolanie ministra spravodlivosti podané nad rámec podnetu námestníka generálneho prokurátora Slovenskej republiky, a to pokiaľ ide o osoby v ňom uvedené aj pokiaľ ide o rozsah porušenia zákona.

Obvinení sa k otázke správnosti rozhodovacej činnosti konajúcich súdov o zastavení trestného stíhania pre neudelenie súhlasu poškodeného podľa § 211 Trestného poriadku odmietli vyjadriť s odkazom na to, že ani Najvyšší súd Slovenskej republiky sa v rámci konania o dovolaní podanom 30. júla 2018 nemôže zaoberať správnosťou postupu podľa § 211 Trestného poriadku, keďže Krajský súd v Banskej Bystrici rozhodol o správnosti tohto postupu zo strany okresného súdu uznesením už dňa 17. mája 2017, a teda

dovolanie bolo podané po uplynutí lehoty určenej pre jeho podanie v neprospech obvinených.

Vo vzťahu ku skutku uvedenému pod bodom 2/ obžaloby sa obvinený J. L., so zreteľom na skutočnosť, že o tom, či určité konanie konkrétnej osoby je, respektíve bolo trestným činom, môže rozhodnúť len samotný súd, nestotožnil s názorom dovolateľa, že uplatnenie postupu na základe § 211 Trestného poriadku znamená, že aj keď z procesných dôvodov došlo k zastaveniu trestného stíhania pre určitý skutok, tento je aj napriek tomu trestným činom. Pripomenul, že samotnému rozhodnutiu súdu o trestnej činnosti určitej osoby predchádza celý rad vykonaných dôkazných prostriedkov, a preto tvrdenie, že zastavenie trestného stíhania podľa § 9 ods. 1 písm. f) Trestného poriadku neznamená, že konanie, ktoré sa mu pripisuje v bode 1/ obžaloby, nie je trestným činom, označil za vecne nesprávne. V reakcii na konštatovanie dovolateľa, že bez toho, aby bola v bode 1/ podanej obžaloby vyslovená vina konkrétnym osobám za konkrétny trestný čin, t.j. aby bolo toto konanie označené za trestný čin (trestnú činnosť), nebude možné právoplatne rozhodnúť o naplnení znakov skutkovej podstaty trestného činu legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 1 písm. a), písm. b), ods. 4 písm. a) Trestného zákona, respektíve posúdiť toto konanie ako trestné, sa s týmto v plnom rozsahu stotožnil a zároveň opätovne upozornil, že posudzovať a hodnotiť správnosť postupu konajúcich súdov podľa § 9 ods. 1 písm. f) Trestného poriadku, týkajúceho sa skutku uvedeného v bode 1/ obžaloby, už dovolaciemu súdu zákonne neprislúcha, keďže Trestný poriadok jednak z procesných a jednak z časových dôvodov už túto rozhodovaciu činnosť konajúcich súdov neumožňuje v rámci dovolacieho konania preskúmať.

Vzhľadom na uvedené zastávali obvinení J. L. a Ing. K. F. názor, že rozhodnutia okresného i krajského súdu sú obsahovo vecne a právne správne, a preto navrhli dovolanie ministra spravodlivosti podané z dôvodu § 371 ods. 3 Trestného poriadku podľa § 382 písm. a), písm. c) a písm. f) Trestného poriadku odmietnuť.

Samotné dovolanie ako aj uvedené vyjadrenia obvinených zostali zo strany poškodených (R. B. a.s. a X. C. J., n.o.) i Krajskej prokuratúry Banská Bystrica, ktorým boli súdom prvého stupňa zaslané na vyjadrenie, bez odozvy. Na svoje vyjadrenia k podanému dovolaniu už vzájomne nereagovali ani jednotliví obvinení, a to ani prostredníctvom svojich obhajcov. K vyjadreniam obvinených na podané dovolanie, zaslaný Najvyšším súdom Slovenskej republiky, sa žiadnym spôsobom nevyjadril ani samotný dovolateľ.

Následne súd prvého stupňa predložil vec dovolaciemu súdu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o podanom dovolaní skúmal procesné podmienky pre jeho podanie, t.j. či predmetné dovolanie bolo podané oprávnenou osobou, či je prípustné a či bolo podané v zákonom stanovenej lehote a na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať.

Dovoláním ministra spravodlivosti bolo napadnuté jednak právoplatné uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici ako súdu odvolacieho, ktorým bolo zamietnuté odvolanie krajského prokurátora (ďalej aj len "uznesenie zamietajúce odvolanie") proti rozsudku, ktorým Okresný súd Banská Bystrica oslobodil obvinených J. L. a Ing. L. L. spod obžaloby pre skutok v nej vymedzený v bode 2/ a kvalifikovaný ako obzvlášť závažný zločin legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 1 písm. a), písm. b), ods. 4 písm. a) Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona (ďalej aj len "oslobodzujúci rozsudok"), a jednak (domáhaním sa vyslovenia porušenia zákona konaním, ktoré mu predchádzalo) aj právoplatné uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici ako sťažnostného súdu, ktorým bola vo výroku I. zamietnutá sťažnosť krajského prokurátora (ďalej aj len "uznesenie zamietajúce sťažnosť") proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica o zastavení trestného stíhania obvinených J. L., Ing. K. F. a Ing. L. L. pre skutok vymedzený v bode 1/ obžaloby a kvalifikovaný ako obzvlášť závažný zločin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona (ďalej aj len "uznesenie o zastavení trestného stíhania"). Proti oboj napadnutým rozhodnutiam krajského súdu je dovolanie prípustné, a to proti uzneseniu zamietajúcemu odvolanie podľa § 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Trestného poriadku v spojení s § 368 ods. 2 písm. a) Trestného poriadku a poukazom na § 566 ods. 3 Trestného poriadku a proti uzneseniu zamietajúcemu sťažnosť podľa § 368 ods. 1, ods. 2 písm. c), písm. h)

Trestného poriadku v spojení s § 368 ods. 2 písm. c) Trestného poriadku a poukazom na § 566 ods. 3 Trestného poriadku.

Predmetné dovolanie, spĺňajúce obsahové náležitosti uvedené v § 374 Trestného poriadku, bolo zároveň podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 1 Trestného poriadku), na zákonom určenom mieste (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku) a vo vzťahu k uzneseniu zamietajúcemu odvolanie (proti rozsudku oslobodzujúcemu obvinených J. L. a Ing. L. L. spod obžaloby v bode 2/) aj v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 v spojení s ods. 2 Trestného poriadku), pričom dovolací súd dospel ohľadom tejto časti k záveru, že dovolanie vo vzťahu k uvedenému rozhodnutiu je dôvodné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky zároveň zistil, že v časti, v ktorej dovolanie smerovalo proti uzneseniu zamietajúcemu sťažnosť, teda proti rozhodnutiu, ktorým bolo právoplatne rozhodnuté o zastavení trestného stíhania obvinených J. L., Ing. K. F. a Ing. L. L. ohľadom skutku vymedzeného v bode 1/ obžaloby a kvalifikovaného ako obzvlášť závažný zločin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, bolo toto podané oneskorene.

Vo vyjadreniach k dovolaniu ministra spravodlivosti všetci traja obvinení zhodne vyslovili presvedčenie, že vo vzťahu k rozhodnutiu ohľadom skutku v bode 1/ obžaloby bolo dovolanie ministra spravodlivosti podané po lehote.

K uvedenému Najvyšší súd Slovenskej republiky uvádza:

Podľa § 382 písm. a) Trestného poriadku dovolací súd na neverejnom zasadnutí uznesením, bez preskúmania vecí, odmietne dovolanie, ak bolo podané oneskorene.

Podľa § 370 ods. 1 Trestného poriadku ak sa dovolanie podáva v neprospech obvineného, možno ho podať do šiestich mesiacov od doručenia rozhodnutia súdu prokurátorovi. Ak sa dovolanie podáva v prospech obvineného, možno ho podať do troch rokov od doručenia rozhodnutia obvinenému; ak sa rozhodnutie doručuje obvinenému aj jeho obhajcovi alebo zákonnému zástupcovi, plyní lehota od toho doručenia, ktoré bolo vykonané najneskôr.

Podľa § 370 ods. 2 Trestného poriadku ministromi spravodlivosti plyní lehota od toho doručenia, ktoré bolo vykonané najneskôr.

Z citovaného § 370 ods. 1 Trestného poriadku vyplýva, že dovolanie sa vždy špecificky vymedzuje voči konkrétnemu obvinenému, a to bez ohľadu na to, či sa podáva v jeho neprospech, alebo v jeho prospech. Z takto zákonom upravenej možnosti podania dovolania zákonne i logicky vyplýva, že lehota určená v odseku 2 citovaného ustanovenia Trestného poriadku (lehota plyní od toho doručenia, ktoré bolo vykonané najneskôr) sa musí ustáliť s ohľadom na situáciu, dotýkajúcu sa toho ktorého obvineného, respektíve jeho obhajcu, či jeho zákonného zástupcu (ak im boli rozhodnutia súdu doručené neskôr ako prokurátorovi).

Z predloženého spisu (č. l. 1480) vyplýva, že uznesenie zamietajúce sťažnosť - uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo 17. mája 2017, sp. zn. 4To/29/2017, bolo doručené:

- Krajskej prokuratúre Banská Bystrica 14. júna 2017,
- obvinenému J. L. 26. júna 2017 a jeho obhajcom JUDr. Rastislavovi Urbánimu 15. júna 2017 a JUDr. Petrovi Filipovi 19. júna 2017,
- obvinenému Ing. K. F. 4. júla 2017 a jeho obhajcom JUDr. Jozefovi Švarcovi 20. júna 2017 a JUDr. Lucii Halvoňovej 19. júla 2017,
- obvinenému Ing. L. L. 16. júna 2017 a jeho obhajcovi JUDr. Jurajovi Trokanovi 20. júna 2017,
- poškodenej X. C. J., n.o. fikciou doručenia (§ 66 ods. 3 s poukazom na § 68 ods. 3 Trestného poriadku) 21. júna 2017, a
- poškodenej spoločnosti R. B., a.s. 21. júna 2017.

Z uvedeného prehľadu vyplýva, že minister spravodlivosti mohol proti rozhodnutiu ohľadom skutku v bode 1/ obžaloby podať dovolanie (aby bolo podané včas) v neprospech obvineného J. L. v lehote do 26. decembra 2017, v neprospech obvineného Ing. K. F.C. v lehote do 19. januára 2018 a v neprospech obvineného Ing. L. L. v lehote do 20. decembra 2017, ktoré svojimi číselnými označeniami zodpovedajú dňom, v ktorých nastali udalosti určujúce začiatok plynutia šesťmesačnej lehoty (§ 63 ods. 4 Trestného poriadku). To znamená, že pre zachovanie lehoty na podanie dovolania proti dotknutému rozhodnutiu, smerujúceho v neprospech všetkých troch obvinených, bolo v danom prípade potrebné, aby dovolanie bolo na súd prvého stupňa podané najneskôr 20. decembra 2017, čo splnené nebolo. Dovolanie ministra spravodlivosti v neprospech obvinených z 26. júla 2018 bolo súdu prvého stupňa doručené 30. júla 2018 (č. l. 1538-1552), a teda podané po viac než jednom roku odo dňa najneskôr vykonaného doručenia (19. júla 2017 obhajkyňi JUDr. Lucii Halvoňovej) napadnutého uznesenia zamietajúceho sťažnosť prokurátora proti prvostupňovému uzneseniu o zastavení trestného stíhania obvinených.

Z konštatovaného je zjavné, že dovolanie ministra spravodlivosti bolo v časti proti rozhodnutiu ohľadom skutku v bode 1/ obžaloby podané po márnom uplynutí zákonnej lehoty, a preto ho Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 382 písm. a) Trestného poriadku musel, bez preskúmania veci, teda bez toho, aby sa zaoberal námietkami dovolateľa smerujúcimi voči neposúdeniu osoby poškodenej skutkom vymedzeným v bode 1/ obžaloby ako právnickej osoby hospodáriacej s verejnými financiami a v nadväznosti na to i voči podmieneniu trestného stíhania obvinených pre tento skutok súhlasom poškodeného, odmietnuť. S ohľadom na uvedené nevznikla v dovolacom konaní potreba reagovať ani na tvrdenie obvinených o prekročení podnetu prvého námestníka generálneho prokurátora Slovenskej republiky dovolaním podaným zo strany ministra spravodlivosti.

Len pre úplnosť k tomu dovolací súd dodáva, že pokiaľ dovolateľ zamýšľal podaným mimoriadnym opravným prostriedkom napadnúť uznesenie sťažnostného súdu v spojení s uznesením súdu prvého stupňa o zastavení trestného stíhania vedeného voči obvineným pre skutok v bode 1/ obžaloby, subsumujúc tieto rozhodnutia pod „konanie predchádzajúce uzneseniu krajského súdu ako súdu odvolacieho, ktorým bol porušený zákon v prospech obvinených,“ takýto postup nemá oporu v právnej úprave. Uznesenie o zastavení trestného stíhania predstavuje meritórne (nie procesné) rozhodnutie, t.j. rozhodnutie vo veci samej, ktorým sa trestné stíhanie v ním vymedzenom rozsahu končí a po nadobudnutí právoplatnosti zakladá prekážka rei iudicatae, ktorá je jedným z dôvodov neprípustnosti trestného stíhania [§ 9 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku]. Za meritórne rozhodnutia sa považujú tie, ktorých právoplatnosťou sa právoplatne končí trestné stíhanie a ktoré sú napadnuteľné dovolaním v zmysle § 368 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku. V zhode s uvedeným je uznesenie o zastavení trestného stíhania samostatne zaradené do taxatívneho výpočtu rozhodnutí, proti ktorým možno podať dovolanie [§ 368 ods. 2 písm. c) Trestného poriadku], pričom nie je rozhodujúce, či je takéto uznesenie rozhodnutím, ktorým sa dotknuté trestné konanie končí v celom jeho rozsahu alebo len v časti, teda len vo vzťahu k niektorému (niektorým) z viacerých obvinených alebo len vo vzťahu k niektorému (niektorým) z viacerých stíhaných skutkov.

Na druhej strane sa Najvyšší súd Slovenskej republiky stotožnil s právnym názorom dovolateľa, podľa ktorého trestnosť skutku vymedzeného v bode 2/ obžaloby a kvalifikovaného ako obzvlášť závažný zločin legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 1 písm. a), písm. b), ods. 4 písm. a) Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona nie je závislá od odsúdenia za predikatívny trestný čin. Objektívna stránka trestného činu legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 Trestného zákona predpokladá niektorú zo zákonom predvídaných foriem dispozície príjmami alebo iným majetkom z trestnej činnosti akejkoľvek hodnoty, alebo dispozície vecou, ktorá je príjmom z trestného činu (ďalej aj len "príjem pochádzajúci z trestnej činnosti"), motivovanú niektorým zo zákonom vymedzených špecifických úmyslov. Z toho je zjavné, že tento trestný čin je nevyhnutne viazaný na spáchanie inej trestnej činnosti, z ktorej pochádza príjem alebo vec, majúce byť následne predmetom trestného činu legalizácie príjmu z trestnej činnosti. Hoci s poukazom na vyššie uvedené (že uznesenie o zastavení trestného stíhania predstavuje rozhodnutie vo veci samej) nemožno prisvedčiť ministrovi spravodlivosti, že o trestnej činnosti, ktorou mal byť v danom prípade získaný neoprávnený príjem,

nebolo meritórne rozhodnuté, je aj dovolací súd toho názoru, že zastavenie trestného stíhania vedeného pre skutok v bode 1/ obžaloby z dôvodu absencie súhlasu poškodeného na pokračovanie v trestnom stíhaní má vo vzťahu k danému skutku len procesnoprávne, a nie aj hmotnoprávne dôsledky. To znamená, že uvedené meritórne rozhodnutie je len procesnoprávnou prekážkou ďalšieho konania, a teda má za následok jednak nemožnosť pokračovať v trestnom konaní vedenom pre tento skutok a jednak aj neprípustnosť akéhokoľvek ďalšieho v budúcnosti vedeného trestného stíhania pre tento skutok, avšak nemá vplyv na trestnosť tohto skutku z hmotnoprávneho hľadiska, a teda nemá za následok aj zánik jeho trestnosti podľa § 84 a nasl. Trestného zákona. Skutočnosť, že trestné stíhanie bolo pre nedostatok súhlasu poškodeného zastavené, nemožno stotožňovať so záverom, že predmetný skutok sa nestal či že tento nie je trestným činom. Uvedené otázky sú predmetom a výsledkom dokazovania v trestnom konaní a nie sú závislé od udelenia súhlasu poškodeného na trestné stíhanie.

Zo zápisnice o hlavnom pojednávaní dňa 21. novembra 2016 (č. l. 1419-1424 spisu) pritom vyplýva, že v predmetnom trestnom konaní boli na hlavnom pojednávaní vykonané len dôkazy za účelom zodpovedania prejudiciálnej otázky, či je na trestné stíhanie obvinených pre skutok v bode 1/ obžaloby potrebný súhlas poškodeného, a to oboznámením listinných dôkazov - výpisu z registra neziskových organizácií, týkajúceho sa organizácie X. C. J., n.o. (na č. l. 1402 spisu), a výpisu z Obchodného registra Slovenskej republiky, týkajúceho sa spoločnosti X. C. J., a.s. (na č. l. 1403-1406 spisu), a uskutočnením výsluchu svedkyne - štatutárnej zástupkyne poškodeného Ing. C. L.. Je teda evidentné, že na hlavnom pojednávaní bolo vykonané dokazovanie len k určeniu, kto je v predmetnom trestnom konaní subjektom poškodeným skutkom v bode 1/ obžaloby, čo je okolnosť významná len pre procesnú stránku trestného stíhania dotknutého skutku, ale nie aj pre jeho ustálenie ako trestného činu, t.j. z hľadiska naplnenia hmotnoprávnych znakov skutkovej podstaty príslušného trestného činu. Výsledok trestného stíhania vedeného pre skutok v bode 1/ obžaloby, teda jeho zastavenie z dôvodu nedania súhlasu poškodeného s trestným stíhaním pre tento skutok, v zmysle § 211 ods. 1 Trestného poriadku podmieneným súhlasom poškodeného, tak v sebe celkom očividne neodráža výsledky hodnotenia zabezpečených dôkazov vo vzťahu k zodpovedaniu základných otázok trestného konania, t.j. či sa skutok stal, či je trestným činom a či ho spáchala konkrétna fyzická osoba. Preto pokiaľ súd prvého stupňa obvinených J. L. a Ing. L. L. oslobodil spod obžaloby pre skutok uvedený v bode 2/, dôvodiac tým, že nebola naplnená objektívna stránka jemu zodpovedajúceho trestného činu, keďže príjem, dispozíciou s ktorým mala byť táto naplnená, nepochádza z trestnej činnosti, pretože skutok uvedený v bode 1/ obžaloby, z ktorého mal tento príjem pochádzať, nie je v dôsledku zastavenia trestného stíhania z dôvodu nedania súhlasu poškodeného s trestným stíhaním trestným činom, a odvolací súd toto jeho rozhodnutie potvrdil, musel dovolací súd konštatovať, že súdy dospeli k nesprávnemu právnemu záveru. Skutkový záver, že príjem nepochádza z trestnej činnosti, nemá základ vo vykonanom dokazovaní, pretože, ako vyplýva z vyššie uvedeného, k tejto otázke neboli v konaní pred súdom vykonané žiadne dôkazy. Jeho vyvodenie len zo skutočnosti, že pre skutok, ktorým mal byť dosiahnutý, bolo trestné stíhanie zastavené, je v situácii, keď k zastaveniu tohto trestného stíhania došlo len z dôvodu procesnoprávnej prekážky, celkom očividne nesprávne, neodôvodnené ani vykonanými dôkazmi a nemajúce oporu ani v základoch logického uvažovania. Napriek tomu sa uvedený skutkový záver stal základom oslobodzujúceho výroku dovolaním napadnutého rozhodnutia. Týmto postupom konajúcich súdov tak nepochybne došlo k naplneniu dovolacieho dôvodu uplatneného ministrom spravodlivosti podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, vedomý si skutočnosti, že právoplatné zastavenie trestného stíhania, vedeného pre skutok v bode 1/ obžaloby, bráni súdom vysloviť zaň vinu, opätovne poukazuje na objektívnu stránku trestného činu legalizácie príjmu z trestnej činnosti vymedzenú v § 233 Trestného zákona, ktorá predpokladá dispozíciu príjmom pochádzajúcim z trestnej činnosti. Túto trestnú činnosť však bližšie nešpecifikuje. Dotknuté ustanovenie Trestného zákona, a teda ani pre naplnenie znakov skutkovej podstaty trestného činu legalizácie príjmu z trestnej činnosti sa nevyžaduje, aby išlo o príjem pochádzajúci z trestnej činnosti, za ktorú bola právoplatne vyslovená vina. Trestný čin legalizácie príjmu z trestnej činnosti je, samozrejme, ako to už bolo konštatované, nevyhnutne viazaný na spáchanie inej trestnej činnosti, avšak nie aj na odsúdenie za jej spáchanie.

To znamená, že s ohľadom na zastavenie trestného stíhania vedeného pre predikatívny trestný čin, ku ktorému došlo z dôvodu výlučne procesnoprávnej povahy, sa mali sudy nižšieho stupňa po nadobudnutí právoplatnosti takéhoto rozhodnutia vysporiadať s prejudiciálnou otázkou, či sa skutok vymedzený v bode 1/ obžaloby stal a či naplnia znaky niektoré trestného činu, a za tým účelom vykonali v potrebnom rozsahu aj dokazovanie, aby tak mohli dospieť k záveru, či príjem, ktorým obvinení J. L. a Ing. L. L. mali v rámci skutku v bode 2/ protiprávnym spôsobom disponovať, možno kvalifikovať ako pochádzajúci z trestnej činnosti. Len z takto (dokazovaním vykonaným ohľadom skutku v bode 1/ obžaloby) získaného skutkového základu potom mohli vychádzať vo vzťahu ku skutku v bode 2/ obžaloby pri ustálení záveru o naplnení alebo nenaplnení znaku objektívnej stránky trestného činu legalizácie príjmu z trestnej činnosti, t.j. znaku "príjem pochádzajúci z trestnej činnosti". Z dovolaním napadnutých rozhodnutí okresného i krajského súdu, ako aj z konania, ktoré im predchádzalo, je však zrejmé, že konajúce sudy uvedeným spôsobom nepostupovali, v dôsledku čoho musel dovolací súd konštatovať, že ich oslobodzujúce rozhodnutie vychádza z nesprávne zisteného skutkového stavu, pričom táto okolnosť zodpovedá dôvodu dovolania predvídaného § 371 ods. 3 Trestného poriadku. S ohľadom na uvedené dovolací súd vyslovil porušenie zákona v príslušných ustanoveniach, ku ktorému došlo v prospech obvinených J. L. a Ing. L. L., a súčasne zrušil napadnuté uznesenie krajského súdu zamietajúce odvolanie a spolu s ním aj oslobodzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, ktorému zároveň prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Ako vyplýva z doposiaľ uvedeného, úlohou súdu prvého stupňa bude vykonať dokazovanie vo vzťahu k tomu, či príjem, ktorým disponovali v skutku popísaným spôsobom, pochádza z trestnej činnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ustálenie záveru, či sa tento stal alebo nestal a či je alebo nie je trestným činom, a z takto ustáleného skutkového základu potom vychádzať pri posúdení naplnenia znaku skutkovej podstaty trestného činu, ktorý je právnou kvalifikáciou skutku v bode 2/ obžaloby, "príjem pochádzajúci z trestnej činnosti." V tejto súvislosti dovolací súd pripomína, že ani v prípade, ak by konajúci súd na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že skutok v bode 1/ obžaloby sa stal a naplnia znaky skutkovej podstaty niektorého trestného činu, z dôvodu prekážky rei iudicatae už vo vzťahu k nemu nie je daná možnosť vyslovenia viny za jeho spáchanie ktorémukoľvek z obvinených. Zhrnúc uvedené, Najvyšší súd Slovenskej republiky opätovne zdôrazňuje, že až a len na základe vykonaných dôkazov získaných skutkových zistení ohľadom skutku v bode 1/ obžaloby bude možné kvalifikovane pristúpiť k prejednaniu obžaloby v bode 2/ a jej meritórnemu rozhodnutiu aj v tejto časti.

K tomu Najvyšší súd Slovenskej republiky len pre úplnosť dodáva, že jeho pozornosti neušlo, že subjekt, ktorý by podľa obžaloby mal byť poškodený skutkom v bode 1/ obžaloby, popiera, že by mu akákoľvek škoda bola spôsobená, pričom obligatórnym znakom objektívnej stránky skutkovej podstaty trestného činu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku, pod ktorú bol daný skutok obžalobou subsumovaný, je aj spôsobenie aspoň malej škody. Dovolací súd v tejto súvislosti pripomína, že zákon nepriznáva žiadnemu dôkazu a priori osobitný význam a ani neupravuje, aké množstvo dôkazov treba vykonať na preukázanie určitej skutočnosti. Súd hodnotí dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia (voľného uváženia), ktoré však neznamená možnosť ľubovôle z jeho strany, ale musí byť založené na logickom úsudku vyplývajúcom zo starostlivého uváženia všetkých dôkazov získaných a vykonaných zákonným spôsobom a nachádzajúcim svoje vyjadrenie aj v odôvodnení rozhodnutia. Pri hodnotení výpovede svedkyne - štatutárnej zástupkyne poškodeného preto z pohľadu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky nebude možné opomenúť skutočnosť, že je osobou blízkou obvineným, čo je zároveň dôvod, pre ktorý odoprela udelenie súhlasu s ich trestným stíhaním. Pre objasnenie tejto okolnosti tak zrejme bude potrebné obstaráť a vykonať aj iný dôkaz, respektíve dôkazy, a to s ohľadom na jej zložitú znalecké dokazovanie nevynímajúc. V tomto smere sa pritom dovolací súd stotožnil s tvrdením dovolateľa, v zmysle ktorého skutočnosť, že zdravotnícke zariadenie bolo v určitej hodnote zaevidované do účtovníctva, ešte nemusí znamenať, že túto hodnotu aj skutočne má.

Na podklade týchto úvah Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.